



ת"פ 10225/12/16 - מדינת ישראל נגד עבד אל קאדר ג'ולאני - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

24 אוקטובר 2017

ת"פ 10225-12-16 מדינת ישראל נ' ג'ולאני ואח'
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ורד חזן - נוכח

נגד

הנאשמים

1. עבד אל קאדר ג'ולאני - נוכח
ע"י ב"כ עוה"ד שקלובסקי - נוכח

גזר דין
(נאשם 1)

א. רקע עובדתי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן הכולל חמישה אישומים, ששניים מהם רלוונטיים לעניינו, וזאת כדלקמן:

באישום הראשון, נטען כי ביום 23.11.2016 בסביבות השעה 18:00, בסמוך לתחנת דלק באשדוד, הסיע הנאשם 1 (למען הנוחות, הלה יכונה בגזר הדין "הנאשם") ברכבו את הנאשמים 2 ו-3, שהינם שוהים בלתי חוקיים. בסמוך לכך, בשעה 19:30, הנאשם 3 ביחד עם אחר שזהותו אינה יודעה למאשימה, הסיג גבול לדירה באשדוד בכוונה לעבור עבירה, וזאת בכך שנכנס לתוך חצר הדירה. במעמד זה, הגיעו למקום שני שוטרים, שאחד מהם מתגורר בסמוך למקום, והבחינו בנאשמים בסמוך לרכבו של הנאשם וקראו להם לעצור אותו [כך בכתב האישום המתוקן].

בסמוך למתואר לעיל, הגיע הנאשם 3 למקום. אז, אחד השוטרים צעק לעברו שיעצור, שאם לא כן הוא ישתמש נגדו ב"טייזר". דא עקא, הנאשם 3 החל להימלט מהמקום, תוך שהוא תוקף את השוטר הנוסף, בכך שדחף אותו לעבר חומה סמוכה של הדירה והיכה בו בידיו. כך, הנאשם 3 רץ עד אשר נתקל בשוטר שהזהירו שירה בו "טייזר". לבסוף, ומשהמשיך הנאשם 3 בניסיון ההימלטות מהמקום, השוטר ירה "טייזר" לעברו. הנאשם 3 נפל על הרצפה, קם והחל לתקוף את השוטר, בכך שחבט בחזהו ובפניו. השוטר הפעיל כוח סביר, בכך שחבט בפניו של הנאשם 3, וזאת במטרה להשתלט על האחרון.

הנאשם הודה במסכת העובדתית שתוארה לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **הסעת שוהה בלתי חוקי**, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").

באישום השלישי, נטען כי ביום 16.11.2016 בין השעה 21:30 לשעה 22:18, התפרץ הנאשם לדירה באשדוד, בכך שפתח את תריס החלון בכוח ושבר את תריסי החלון. משנכנס הנאשם לדירה, הוא גנב מתוכה: מחשב נייד מסוג HP; תיק של בעלת הדירה (להלן: "**המתלוננת**") ובו ארנק שבתוכו שלושה כרטיסי אשראי, כרטיס "לייף סטייל", כרטיס אשראי של בנק הפועלים, כרטיס ישראכרט של רמי לוי, כרטיס אזרח ותיק, כרטיס חבר מועדון של חברות שונות, כרטיס קופת חולים "כללית", שני כרטיסי זיכוי של "אפרודיטה" ו-"H&O", 1,200 ₪ במזומן, מטען של טלפון נייד, תעודת זהות של המתלוננת ומסמכים שונים.

עמוד 1



בהמשך, בשעה 22:18, ביצע הנאשם בסופר-מרקט באשדוד שלוש רכישות באמצעות כרטיס האשראי של המתלוננת: בראשונה, הנאשם רכש "נס תה" בסכום של 9.60 ₪; בשנייה, הנאשם רכש בשווי 380 ₪; בשלישית, הנאשם רכש שני בקבוקי "קוקה-קולה", אוזניות, נענע, "תפוצ'יפס", אגסים, מעדנים מסוגים שונים, דג סלומון, גבינה צהובה, מקרל מעושן, פסטרמה, קבנוס, שלוש קופסאות סיגריות ורכוש נוסף בסכום של 905 ₪.

עוד ובהמשך, בין השעה 22:57 לשעה 01:40, ביצע הנאשם באמצעות כרטיס האשראי של המתלוננת חמש רכישות בתחנות דלק שונות באשדוד, בדרך מאשדוד לירושלים ובירושלים: בראשונה, רכש הנאשם עשר קופסאות סיגריות; בשנייה, הנאשם תדלק את רכבו בסכום של 76 ₪; בשלישית, הנאשם תדלק את רכבו בסכום של 304 ₪; ברביעית, הנאשם תדלק את רכבו בסכום של 284 ₪; בחמישית, הנאשם תדלק את רכבו בסכום של 65 ₪.

הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה**, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; **והונאה בכרטיס חיוב (8 עבירות)**, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: "**חוק כרטיסי חיוב**").

2. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.

3. בתסקיר מיום 03.07.2017 בא שירות המבחן בהמלצה להשית על הנאשם ענישה בדמות צו של"צ, צו מבחן, מאסר מותנה והתחייבות. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתיחס בהמשך.

4. למען שלמות התמונה יצוין, כי הנאשם 2 - אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק - נידון לעשרים ואחת ימים מאסר, לצד ענישה נלווית; ואילו עניינו של הנאשם 3 טרם הסתיים.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. בא כוח המאשימה הפנה לחומרת מעשיו של הנאשם, לנסיבות שנלוו אליהם, ולערכים המוגנים שנפגעו. בהמשך, בהפנתו לפסיקה שונה של בית המשפט העליון, עתר התובע לקבוע בגין האישום הראשון מתחם עונש הנע בין 3 ל-8 חודשים מאסר; ובגין האישום השלישי מתחם עונש הנע בין 12 ל-24 חודשים מאסר. לבסוף, בשים לב לאמור בתסקיר שירות המבחן, ובהיעדר שיקולי שיקום, עתרה המאשימה להשית על הנאשם מאסר ברף הבינוני של המתחמים, לצד ענישה צופה פני עתיד, קנס, פיצוי והתחייבות.

6. מנגד, בא כוח הנאשם הפנה לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם ולמצבו הכלכלי הקשה. עוד לדבריו, אך משום הבושה שחש למול קצין המבחן נמנע הנאשם מלקבל אחריות על מעשיו, ואילו כיום הוא מודה באופן מלא בכל המיוחס לו ומביע על כך חרטה. כמו כן, הסנגור לא חלק על מתחם העונש שלו עתרה המאשימה בכל הנוגע לאישום הראשון, אך טען למתחם מקל יותר בגין המעשים המיוחסים לנאשם באישום השלישי. לבסוף, בשים לב בין היתר, להודאה ולקבלת האחריות, ולנוכח האמור בתסקיר שירות המבחן, ביקש הסנגור לאמץ את המלצותיו העונשיות של השירות.

7. הנאשם מסר במילה אחת כי הוא "מצטער".



דין והכרעה

8. כאמור זה מכבר, אין בין הצדדים מחלוקת באשר למתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם באישום הראשון. אשר לאישום השלישי, המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש כולל בגין מכלול המעשים המיוחסים שם לנאשם, ונדמה כי בדין עשתה כן, וזאת מאחר שעתירה זו מתיישבת עם "מבחן הקשר ההדוק" ועם יתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)).

בהינתן האמור, ובשים לב למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון מתחם העונש ההולם נפרד בגין כל אישום, ולאחר מכן אקבע את העונש המתאים לנאשם בגדרי המתחמים (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)). אם כי, אומר כבר עתה שבשים לב להוראותיו של סעיף 40ג לחוק העונשין ועל מנת שיישמר יחס הולם בין חומרת מכלול מעשיו של הנאשם לבין העונש שיושט עליו, אגזור עליו עונש כולל אחד בגין מכלול מעשיו בשני האישומים.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

10. כזכור, הצדדים אינם חלוקים בשאלת מתחם העונש שיש לקבוע בגין מעשיו של הנאשם באישום הראשון, ולדידם הוא צריך לנוע בין 3 ל- 8 חודשים מאסר.

בשים לב לערכים שנפגעו כתוצאה ממעשה הסעת השב"ח ומידת הפגיעה בהם, ומשנתתי דעתי לנסיבות שנלוו לעבירה, ובהם העובדה שהנאשם הסיע שני שוהים בלתי חוקיים; שלא תמורת תשלום; שלא מתוך שטחי הרשות לתוך שטח המדינה; והעובדה שהנזק הפוטנציאלי במידה רבה התממש בסופו של יום, עת אחד השוהים הבלתי חוקיים ביצע בשטחי המדינה עבירות רכוש ותקיפה, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת (ראו מתחמי הענישה שנקבעו, למשל, בע"פ 4062/17 **פתחי אלקואעין נ' מדינת ישראל**, (19.06.2017); רע"פ 7726/13 **גמעה נסאסרה נ' מדינת ישראל**, (08.01.2014); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 44096-08-14 **נביל האשם נ' מדינת ישראל**, (02.11.2014); ות"פ (שלום קריית שמונה) 55579-02-16 **מדינת ישראל נ' שוקרי נסאסרה**, (13.07.2017)) - מצאתי כי מתחם העונש ההולם המוסכם על הצדדים הינו סביר בנסיבות העניין, ועל כן אכבדו.

11. בכל הנוגע לאישום השלישי, בעצם ביצוע מעשי ההתפרצות והגניבה, פגע הנאשם פגע הנאשם לא רק בקניינו של הפרט, אלא גם בפרטיותו ובתחושת הביטחון שלו. לא ניתן להקל ראש בתחושת האימה, אוזלת היד, הפגיעה בביטחון האישי ובפרטיות אותן חש נפגע העבירה עת זר מתפרץ לביתו וחומד רכשו. זאת ועוד, עבירת ההתפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע, מעבר לנזק הכלכלי שהיא גורמת, טומנת בחובה גם חומרה ומסוכנות שכן, יש בה פוטנציאל גבוה להתפתחות אלימה (ראו דבריו של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 **אואזנה ואח' נ' מדינת ישראל**, (31.12.2008); ודבריו של כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל**,



(08.01.2010) שאמנים נאמרו במסגרת הליך המעצר, אך ברי כי כוחם יפה אף לענייננו).

בעצם ביצוע עבירות ההונאה בכרטיס חיובי, הביא הנאשם לפגיעה בקניינם של בעליהם החוקיים של כרטיסי האשראי, של בתי העסק ושל חברות האשראי עצמן. כמו כן, פגע הנאשם ביכולת לנהל חיי מסחר תקינים ובאמון הציבור בכרטיסי האשראי כאמצעי תשלום בטוח ואמין. כידוע, שכיחותו של אמצעי תשלום זה והשימוש הנפוץ בו, נסמך בין היתר על האמון שרוכש הציבור בכרטיסי האשראי כאמצעי תשלום בטוח ואמין, בעוד שמעשיו של הנאשם עלולים להביא לפגיעה באמון זה, דבר שיגרור בעקבותיו, כאמור, גם פגיעה קשה בחיי המסחר אותם מנהל הציבור הרחב (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט א' לוי בע"פ 10786/04 **מדינת ישראל נגד שמואל**, (03.04.2006); ולנאמר בת"פ (מחוזי ירושלים) 1271/00 **מדינת ישראל נ' משה**, (17.05.2001)).

12. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופיו ושווי של הרכוש שנגנב על ידי הנאשם, כמות העסקאות שביצע באמצעות כרטיסי החיוב ושוויין, סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה במקרה הנדון ברף שאיננו נמוך כל עיקר.

13. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי לרכוש שגנב הנאשם מדירתה של המתלוננת, ובו גם 1,200 ₪ במזומן. עוד במסגרת זו, בולטת בחומרתה העובדה שהנאשם גנב גם מחשב נייד, ובכך למעשה גרם לנזק שאיננו כלכלי גרידא. שכן מטבע הדברים, לא אחת יש במחשבים הניידים מידע אישי רב, ובכלל זה תמונות וסרטונים העשויים להיות בעלי ערך סנטימנטלי רב עבור הבעלים או כאלה שאין ברצונו לחשוף בפני אחרים, גישה לחשבונות שונים, תכתובות אישיות, ועוד. כמו כן, בין יתר הרכוש שגנב הנאשם מדירתה של המתלוננת מצויים גם אותם כרטיסי אשראי, ונדמה כי חסד עשתה עימו המאשימה עת בחרה שלא להאשימו גם בעבירה לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב. ברי כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם אך ורק על סמך סעיפי האישום שבהם הוא הורשע, אולם כאמור, העובדה שהוא גנב גם כרטיסי אשראי תובא בחשבון במסגרת בחינת הנסיבות הנלוות לעבירות. עוד ולחומרה, בית המשפט נותן דעתו לכמות העסקאות שביצע הנאשם באמצעות כרטיס החיוב שגנב. המדובר בשמונה עסקאות שונות, שבוצעו בכמה מקומות שונים, ושהיקפן מסתכם בלמעלה מ- 2,000 ₪, וכאשר הנאשם רוכש פעם אחר פעם מכל הבא ליד, החל במצרכי מזון שונים, עובר בסיגריות וכלה בדלק לרכבו.

אשר לנזק הפוטנציאלי, יאמר כי הנאשם התפרץ לדירתה של המתלוננת בשעת ערב מאוחרת, שעה שבדרך כלל מצויים האנשים בבתיהם, ויש בכך כדי להגביר את פוטנציאל הסיכון להתפתחותו של עימות פיזי על רקע פגישתו והיתקלותו האפשרית של הפורץ בבעלים (ראו והשוו לנאמר **בעניין מסארה**, שאוזכר קודם לכן).

מנגד ולקולא, שקלתי את העובדה כי הנאשם לא הצטייד בכלים כדי לבצע את עבירת ההתפרצות, מה שיכול גם ללמד אודות היעדר תכנון מוקדם. כך גם, חרף התעוזה שהפגין עת התפרץ לדירה בכך ששבר את תריסי החלון, וכל זאת בשעה שייתכן כי דיירי הדירה נמצאים בתוכה, הרי שנדמה כי למעשיו לא נלווה תחכום מיוחד. אם כי, לצד האמור מצאתי לציין שלנוכח הנסיבות שפורטו לעיל, ושאפפו את ביצוע העבירות, יקשה על בית המשפט להניח שהמדובר בעבירות שבוצעו בצורה ספונטנית לגמרי ומתוך החלטה שהתקבלה בין רגע.

לבסוף, בדומה לדבריו של הנאשם בשירות המבחן, גם סנגורו ביקש בשלב הטיעונים לעונש להפנות למצבו הכלכלי הרעוע של הנדון, ושככל הנראה עמד ברקע לביצוע העבירות. אכן, אין דינו של המבצע עבירות רכוש אך על מנת להעשיר את קופתו ולהעצים את רווחתו לדינו של מי שעושה כן מתוך מצוקה כלכלית ואך על מנת להשביע את רעבונו. ועדיין, אין להפריז במשקל שיינתן לנסיבה זו, שהרי כמעט לעולם עבירות הרכוש מבוצעות מתוך חסרון כס, מה שעדיין אינו מצדיק במאומה את ביצוען או מפחית מחומרתן.

14. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים שבהם דובר בנאשמים שהתפרצו לדירה,



גנבו מתוכה רכוש וכרטיסי אשראי, ובהמשך ביצע שימוש באותם כרטיסים גנובים (כאשר לעיתים יוחסה להם גם עבירה של גניבת כרטיס חיוב ולעיתים לא) - נקבעו **על דרך הכלל** מתחמי ענישה שתחילתם בעונשי מאסר לתקופות הנעות סביב עשרה חודשים, וסופם בעונשי מאסר ארוכים, לתקופות שברגיל עולות על עשרים וארבעה חודשים. מטבע הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבותיהם האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה והבעת חרטה, השתתפות בהליכי שיקום, וכולי; כך גם מתחמי הענישה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמו שווי הרכוש שנגנב, היקפן הכספי של העסקאות שבוצעו וכמותן, מיהותם של המתלוננים (האם העבירה בוצעה כלפי אוכלוסייה הזקוקה להגנה מיוחדת, כגון קשישים או קטינים), וכיוצא באלה.

כדוגמא למדיניות הענישה שעליה עמדתי לעיל, ראו: רע"פ 1305/17 **צקול קסאו נ' מדינת ישראל**, (04.04.2017); רע"פ 1223/14 **דוד גוהרי נ' מדינת ישראל**, (26.03.2014); ע"פ ג (מחוזי חיפה) 37955-04-15 **ג'ורג' כהן נ' מדינת ישראל**, (28.05.2015); ת"פ (שלום באר שבע) 56051-02-17 **מדינת ישראל נ' עזר בנעים**, (10.09.2017, טרם הפך לחלוט), והכוונה לפסיקתו של בית המשפט בכל הנוגע לאישום השמיני שנדון שם; ת"פ (שלום קריות) 10459-03-17 **מדינת ישראל נ' ישי ביטון**, (07.06.2017, הוגש ערעור שטרם נדון), והכוונה לפסיקתו של בית המשפט בכל הנוגע לאישום השני שנדון שם.

עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו באי כוח הצדדים, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין עניינו של הנאשם שבפניי. בפרט ייאמר, כי לא מצאתי שניתן לגזור גזירה שווה בין הפסיקה שאליה הפנתה ההגנה לבין עניינו, שכן בע"פ 48422-02-13 דובר במי שכלל לא הואשם בביצוע עבירה של הונאה בכרטיס חיוב; ובת"פ 35510-11-09 דובר בנאשם שהורשע בעבירות של התפרצות וניסיון גניבה בלבד. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, כי גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין דינו של נאשם אשר התפרץ לדירה, גנב מתוכה כרטיס אשראי וביצע באמצעותו עסקה אחת בשווי כמה עשרות שקלים, כדינו של מי שגנב מתוך הדירה רכוש רב, וביצע עשרות עסקאות באמצעות כרטיס חיוב, בשווי של אלפי שקלים. בדומה, גם לא יהיה דומה עונשו של מי שנעדר עבר פלילי ושהודה בביצוע העבירה והיכה על חטא, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שנמנע מלקבל אחריות ונעדר כל אופק טיפולי.

לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

15. כללם של דברים, משמצאתי לכבד את הסכמת הצדדים, הריני לקבוע כי **מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם באישום הראשון ינוע בין 3 ל- 8 חודשי מאסר בפועל.**

אשר לאישום השלישי, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט, ובייחוד בשים לב לרכוש שהנאשם גנב מתוך הדירה, למספר העסקאות שביצע באמצעות כרטיס האשראי הגנוב ולהיקפן הכספי, מצאתי לאמץ את מתחם העונש ההולם לו עתרה המאשימה. על כן, הריני לקבוע כי **מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם באישום השלישי ינוע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.**



ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

16. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

17. בעניין זה, שקלתי לקולא את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת. אם כי, אין להתעלם מהעובדה שבפגישתו עם שירות המבחן, בחר הנאשם לצמצם בצורה ניכרת מאחריותו לביצוע המעשים והרבה לתרץ להשליך את האשם על אחרים. אפילו אם אקבל במלואה את טענת ההגנה, לפיה הנאשם עשה כן אך מתוך תחושת בושה על ביצוע המעשים, הרי שעדיין - גם מדבריו בבית המשפט, לא התרשמתי מכך שהנאשם מביע חרטה מלאה, כנה ואמתית על מעשיו.

בנוסף, בית המשפט מעניק משקל לנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה נפרסו בתסקיר שירות המבחן ובשלב הטיעונים לעונש, וזאת כאשר נדמה כי הייתה לנסיבות אלו גם השפעה על ביצוע העבירות; ולנזק שעלול להיגרם לו ולמשפחתו אם יושת עליו עונש מאסר בפועל, וזאת בשים לב לעובדה שהלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו ולנוכח מצבו הכלכלי. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם שהה כמה שבועות במעצר מאחורי סורג ובריח ובמשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר או הליך המעצר איננו "מקדמה על חשבון העונש", אולם בדומה לשירות המבחן, גם להערכתו היה בכך כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות. כמו כן, מצאתי לתת משקל לנסיבה זו גם במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין. עוד יש ליתן משקל לעברו הפלילי הנקי של הנאשם. אם כי, העובדה שהוא ביצע את העבירות המיוחסות לו בכל אישום בפער של כמה ימים, מלמדת על כך שאין המדובר במעידה חד פעמית שלו.

18. בשים לב לאמור, והגם שיש לזקוף לחובתו את העובדה שהוא נמנע מלקבל על מעשיו אחריות בפני שירות המבחן, הרי שבשים לב לעברו הפלילי הנקי, לנסיבות חייו המורכבות וליתר מאפייניו אשר פורטו לעיל, ולנוכח העובדה שגם גזירת עונש ברף הנמוך משמעה מאסר שאינו קצר - מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו של הנאשם ולהשית עליו עונש המצוי ברף התחתון של מתחמי הענישה שקבעתי.

19. וכאן יאמר מיד, כי לא מצאתי שבעניינו של הנאשם קיימים אותם שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחמי הענישה שנקבעו. הנאשם לא רק הכחיש במידה רבה את המעשים המיוחסים לו, אלא שהוא גם לא שולב בכל הליך טיפולי שהוא - במסגרת שירות המבחן או במסגרת פרטית אחרת - כך שכאמור, לא מצאתי שמתקיימת בעניינו כל הצדקה לסטות לקולא ממתחמי העונש שנקבע על ידי. ודוק, לדידי אין די בהשתתפותו במסגרתו אמור הנאשם להמשיך את הקשר שלו עם שירות המבחן, כדי להקים את אותם שיקולי שיקום, כפי טענת ההגנה. לסיכומה של נקודה זו, אפנה לדבריו של כב' סגן הנשיא, השופט ר' שפירא בעפ"ג (מחוזי חיפה) 37955-04-15 ג'ורג' כהן נ' מדינת ישראל, (28.05.2015) (אשר אוזכר קודם לכן):

"הביטוי בו נוקט חוק העונשין בסעיף 40ד(א) '...הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם...'. סיכוי של ממש טעון הוכחה. אין די באמירות סתם או בתחושות. אין די בסיכויים בעלמא. יש להוכיח אפשרות ממשית מעוגנת במציאות. אחד החידושים בתיקון 113 לחוק העונשין מצוי בדרישה כי בתי המשפט ימנעו מרטוריקה שאינה מבוססת בתשתית עובדתית".

ויוער, במצבו דהיום, וחרף אותה המלצה להשית על הנאשם צו מבחן ולמרות הערכתו של השירות לפיה הוא הפיק תובנות מהתנהגותו, עדיין שוכנעתי כי אותם המוקדים הבעייתיים שעמדו ברקע לביצוע העבירות - טרם אוינו, כך



שהמסוכנות שנשקפה מהנאשם עובר לביצוע העבירות, הגם אם היא צומצמה במידת מה, עודנה נשקפת הימנו כיום. כאן אף יצוין, כי שירות המבחן המליץ להשית על הנאשם ענישה מותנית שיהיה בה כדי להביא להרתעתו ולהפחית את הסיכון להישנות עבירות. צא ולמד, כי גם לתפיסתו של שירות המבחן, מהנאשם עדיין נשקפת מסוכנות, שאם לא כן, מה טעם יש להפחיתה.

כאן גם המקום להדגיש, כי לא יהיה בכל אלה כדי להביא להחמרה בעונשו של הנאשם - שכן, אגזור את עונשו ברף התחתון של מתחמי הענישה - אלא שלנוכח האמור, לא אסטה מהם לקולא.

20. בשולי הדברים יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן (הגם אם המלצה זו גובשה עוד בטרם הנאשם הודה וצירף תיק נוסף), אך לא מצאתי כי ניתן לקבלה בנסיבות העניין. כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה (4) 318, 313 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

מה גם, והדבר ייאמר בזהירות הנדרשת ומבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעלי שירות המבחן, כי הנאשם טען בשירות המבחן כי השוהים הבלתי חוקיים שהסיע ביקשו לעלות עימו ל"טרמפ" וטענו כי יש בידם אישורי שהייה כדין; כי לא התפרץ לדירה; כי היה זה קטין שנתן לו את כרטיס האשראי, מתוך בקשה שיקנה סיגריות למעסיקו, ואילו הוא עצמו רכש לעצמו כמה מוצרים בלבד; והכחיש שימוש בכרטיס האשראי לצורך תדלוק רכבו. בהינתן האמור, לא נהיר כיצד שירות המבחן מכנה את דבריו של הנאשם כ"קבלת אחריות חלקית". בית המשפט מקבל את העובדה שהנאשם הביע בוושה וצער על מעשיו ואמפתיה כלפי הקורבנות, ועדיין, נדמה כי המדובר בלשון המעטה של ממש, עת למעשה בפנינו הכחשה כמעט מוחלטת של כלל המעשים המיוחסים. עוד יצוין, כי בין נימוקיו של שירות המבחן לענישה המומלצת על ידו, גם הנימוק שעניינו מניעת פגיעה במשפחתו של הנאשם. כאמור, גם בית המשפט הביא שיקול זה בחשבון. דא עקא, מבלי להתעלם מכל ההשלכות החמורות שעלולות להיות להשתת עונש מאסר על רעייתו וילדיו של הנאשם, הרי שהמדובר בשיקול אחד בלבד מתוך מגוון רחב של שיקולים, ובוודאי שאין להעניק לו משקל מכריע.

21. לבסוף ייאמר, כי בנוסף לעונש המאסר, יש להשית על הנאשם גם פיצוי וקנס. אולם, גובהם של אלה ייקבע תוך איזון בין חומרת המעשים והנזק שנגרם לבין נסיבות חייו המורכבות ומצבו הכלכלי הרעוע, שעתיד להיות קשה אף יותר בשים לב לעונש המאסר שייגזר עליו.

עוד כזכור, על מנת לשמור על יחס הולם בין חומרת מכלול מעשיו לבין העונש שייגזר עליו, אגזור על הנאשם עונש כולל אחד בגין שני האירועים.

22. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

- א. **מאסר למשך 12 חודשים מאסר מאחורי סורג ובריח, בניכוי ימי מעצרו.**
- ב. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו הנאשם יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.**
- ג. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו הנאשם יעבור עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל או עבירת רכוש מסוג עוון, ובכלל זה עבירה של הונאה**



בכרטיס חיוב.

ד. פיצוי בסך 1,800 ₪ לגב' אזולאי, ע"ת/3.

מצ"ב טפסי פרטי ניזוק.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הפיצוי והקנס יקוזזו מסכום ההפקדה שהופקדה על ידי דודו של הנאשם בקופת ביהמ"ש, כאשר היתרה תושב למפקיד.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי והקנס מסכום ההפקדה, הרי שהפיצוי והקנס ישולמו תוך 120 יום מהיום.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל או כל עבירת רכוש, ובכלל זה גם עבירה של הונאה בכרטיס חיוב למשך 3 שנים מיום שחרורו.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ד' חשוון תשע"ח, 24 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.

ב"כ הנאשם:

אבקש עיכוב ביצוע למשך 45 יום, לצורך שקילת הגשת ערעור לביהמ"ש המחוזי. ככל שתתקבל החלטה כי לא יוגש ערעור, אודיע לביהמ"ש.

באת כח המאשימה:

אין התנגדות ובלבד שהערבויות יוותרו על כן לצורך הבטחת ההתייצבות וככל שחברי לא יגיש ערעור, מבוקש שחברי יודיע. בכל מקרה, אבקש לקבוע מועד התייצבות.



החלטה

על מנת לאפשר לנאשם להגיש ערעור על גזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע גזר הדין למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, יחליט ב"כ הנאשם שלא לערער על גזר הדין, יודיע על כך מידית לב"כ המאשימה ולביהמ"ש.

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 7/12/17 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס.

ניתנה והודעה היום ד' חשוון תשע"ח, 24/10/2017
במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה